

Лузанова В. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МІЖНАРОДНА МІГРАЦІЯ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

На сучасному етапі розвитку світової економіки відбуваються суттєві зміни всієї системи міжнародних відносин, посилюється взаємовплив та взаємозалежність різних сфер і чинників економіки, що є закономірним і цілком логічним процесом. Поступове накопичення кількісних змін у розбудові світового господарства привели світ до якісно економічного зростання, до більш високої стадії інтеграції – глобалізації.

Глобалізація в наші дні проявляє свою складність і неоднозначність, знання стають основою багатства суспільства, змінюється роль інтелектуального складника людського капіталу.

Суттєвою проблемою є те, що нерівномірність розподілу переваг від глобалізації спостерігається не тільки в окремих країнах, а й у розрізі окремих галузей. Галузі, які отримують вигоду від зовнішньої торгівлі, і галузі, пов'язані з експортом, відчувають більший приплив капіталу і кваліфікованої робочої сили порівняно з низкою галузей, які значно програють від глобалізаційних процесів, утрачаючи свої конкурентні переваги через зростання відкритості ринку. Такі галузі змушені докладати додаткових зусиль, щоб пристосуватися до умов, що змінилися не на їхню користь, тому спостерігається відтік капіталу, скорочення робочих місць.

Україна також відчуває на собі наслідки міжнародної міграції. Вона є сьогодні дуже серйозною національною проблемою. Головною групою трудових мігрантів є чоловіки (917,5 тис. осіб), їх частка у загальній кількості населення віком від 50 до 70 років становить 6,7%. Проте найбільше мігрують на короткий термін жінки 49,3 тис. осіб. Сьогодні міграція є досить серйозною національною проблемою. В Україні ще не використовуються в повній мірі такі напрямки регулювання, як створення ефективного ринку праці та умов для повної зайнятості. Незважаючи на те, що за останні два роки уряд істотно

підвищив заробітну плату, вона залишається набагато нижчою, ніж у країнах, до яких мігрують українці. Як свідчать дослідження, заробітчани не повертатимуться на батьківщину, допоки їх заробітна плата не підвищиться хоча б до половини їх доходу у країнах імміграції [1].

Основними причинами еміграції українського населення можна вважати політичну, соціальну й економічну нестабільність, незадовільний рівень охорони здоров'я, реформування освіти, культури та спорту, географічні особливості прикордонних територій. Наслідком цього є високий рівень безробіття за окремими регіонами держави, розбалансована структура спеціальностей на національному ринку праці та зростання маятникової міграції.

Міграційні процеси в Україні майже ніяк не регулюються. Уряд не створює передумови для виїзду мігрантів на короткострокову або дострокову міграцію, відсутня допомога в адаптації мігрантів за кордоном та розвитку їх після приїзду на Батьківщину. Більшість короткострокових мігрантів вибирають для роботи Російську Федерацію, довгострокові мігранти переміщуються до Польщі, Чехії та Італії, на їх долю припадає 3/4 працівників.

Необхідно створити відділи з міграції в кожному місті, які будуть регулювати міграційні процеси задля забезпечення співпраці мігрантів і уряду не тільки нашої держави, але й держави-акцептора, або приймаючої сторони. Крім того, за допомогою залучення уряду до питання справи міграції з'являється можливість вести точну статистику по кількості від'їжджаючих мігрантів та тих, хто повернулися. За допомогою співпраці держав необхідно налагоджувати зв'язки для офіційного працевлаштування українських громадян за кордоном. Таким чином, мігранти будуть не лише забезпечені роботою з певними гарантіями, але й буде відома приблизна кількість коштів, які повинні повернутись до країни. Питання оподаткування мігрантів наразі є достатньо гострим. Велика кількість працюючих за кордоном не розуміє, чому вони мають сплачувати податки нашій державі за те, що заробили кошти за кордоном.

В цьому напрямі слід розглянути та, можливо, скоригувати ставку, яку сплачують мігранти при ввезенні коштів в Україну, а також створити міграційні служби у кожному місті, що дасть можливість роз'яснювати мігрантам те, що тут залишаються жити їхні сім'ї та родичі, переважно це люди літнього віку або діти чи молодь, яка ще не працює, і цей податок йде на фінансування лікарень, шкіл, університетів та інших закладів, які відвідують їхні родичі.

Отже, можна констатувати, що глобалізаційні процеси стають новим і досить істотним чинником сучасної міграції населення, це фактично виконує функцію прискорювача її розвитку. В той же час, міграція все більшою мірою виконує роль фактора глобалізації в розвитку окремих країн і регіонів. Трудова міграція повинна бути двигуном прогресу та взаємообміну національним трудовим досвідом й іншими європейськими країнами для створення максимально зручних умов праці наших робітників в Україні. Для повернення більшості працівників до роботи в рідній країні вважаємо необхідним створення більшої кількості робочих місць шляхом відновлення багатьох заводів та підтримки й сприяння розвитку власного малого та середнього бізнесу українцями. Також необхідним є підвищення середнього рівня зарплати до європейського, орієнтуючись на такі країни, як Німеччина, Австрія, Італія та інші високорозвинені країни світу.

Список використаних джерел:

1. Білорус О. Г., Лук'яненко Д. Г. та ін. Глобалізація і безпека розвитку: монографія. К.: КНЕУ, 2015. 733 с.
2. Корнієнко О. О. Аналіз регіональної міграційної асиметрії в країнах східної Європи. Глобальні та національні проблеми економіки. Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського. 2018. С. 959–964.
3. Lopez-Claros A., Porter M.E. and Schwab K., The Global Competitiveness Report 2015-2016 Policies Underpinning Rising Prosperity New York: Palgrave Macmillan, 2015. 660 p.